

СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА

Прилагане на член 228 от Договора за създаване на ЕО

I. Въведение

1. Възможността за налагане на парични санкции на държава-членка, която не е изпълнила съдебно решение, с което се констатира нарушение, бе въведена от Договора от Маастрихт, който измени за тази цел предишен член 171 от Договора за ЕО, нов член 228 ЕО, както и член 143 от Договора за Евратом¹.
2. През 1996 г. Комисията публикува първо съобщение относно изпълнението на тази разпоредба². През 1997 г. тя публикува второ съобщение относно метода за изчисляване на периодична имуществена санкция³. През 2001 г. Комисията прие вътрешно решение относно определянето на коефициента за продължителност на периодичната имуществена санкция⁴. Междувременно Съдът на Европейските общности издаде три решения по силата на член 228⁵. Критериите, определени в съобщенията от 1996 г. и 1997 г., бяха потвърдени от Съда на Европейските общности⁶.
3. Настоящото съобщение заменя двете съобщения - това от 1996 г. и това от 1997 г. То преповтаря до голяма степен елементите на тези съобщения, като взема предвид новопоявилата се междувременно юриспруденция, най-вече относно инструмента еднократна сума и принципа на пропорционалност. Освен това, настоящото съобщение осъвременява метода за изчисляване на санкциите и го адаптира към разширяването на Съюза.
4. Окончателното решение относно налагането на санкциите, предвидени в член 228, се взема от Съда на европейските общности, който има пълна юрисдикция в тази сфера. Комисията обаче, в качеството си на пазителка на договорите, има определяща роля доколкото тя е тази, която започва процедурата, предвидена в член 228 и, ако е целесъобразно, сезира Съда на Европейските общности като предлага налагането на санкция под формата на еднократна сума или периодична имуществена санкция с определен размер.

---

¹ Позоваванията от настоящото съобщение на член 228 ЕО се тълкуват като позовавания и на член 143 от Договора за Евратом, предвид това, че двете разпоредби имат еднакво съдържание.

² ОВ С 242/6, 21.8.1996 г.

³ ОВ С 63/2, 28.2.1997 г.

⁴ Вж. док. PV (2001)1517/2 от 2 април 2001 г. Вж. по-долу точка 17.

⁵ Решение от 4 юли 2000 г. по дело С-387/97, Комисията срещу Гърция, Сборник 2000 г., стр. I-5047; решение от 23 ноември 2003 г. по дело С-278/01, Комисията срещу Испания, Сборник 2003 г., стр. I-14141, и решение от 12 юли 2005 г. по дело С-304/02, Комисията срещу Франция (все още непубликувано).

⁶ Вж. по-специално решението от 4 юли 2000 г. по дело С-387/97, Комисията срещу Гърция, точки 84 - 92.

По-долу, с цел осигуряване на прозрачност, Комисията съобщава критериите, които възнамерява да приложи, за да посочи на Съда размера на паричните санкции, който тя счита за съразмерен с обстоятелствата. Тя държи да подчертае, че както изборът на тези критерии, така и тяхното прилагане ще бъдат определени съобразно необходимостта за гарантиране на ефективно прилагане на общностното право.

5. Прилагането на общите правила и критерии, за всеки отделен случай, посочени по-долу, както и развитието на юриспруденцията на Съда на Европейските общности в това отношение ще позволят на Комисията да разработи впоследствие своя доктрина въз основа на настоящото съобщение. Въпреки че паричната санкция трябва винаги да е съобразена с конкретните обстоятелства, Комисията, като упражнява правото си на преценка, си запазва възможността да се отклонява от тези общи правила и критерии, обосновавайки се подробно, когато има причини да го направи в особени случаи, включително относно прибягването до инструмента еднократна сума.

II. Общи принципи

6. При определянето на санкцията трябва да се има предвид целта на този инструмент, за да се гарантира ефективно прилагане на общностното право. Комисията счита, че в основата на това определяне трябва да са три важни критерия:
  - *тежестта на нарушението,*
  - *неговата продължителност,*
  - *необходимостта да се гарантира възпиращия ефект на самата санкция, за да се предотвратят рецидивите.*
7. Санкциите, предложени на Съда на Европейските общности от страна на Комисията, трябва да бъдат предвидими за държавите-членки и да са изчислени по метод, който е в съответствие едновременно с принципа на пропорционалност и с принципа на равностойно третиране на държавите-членки. Важно е също да е налице ясен и уеднаквен метод, тъй като Комисията ще трябва да обоснове предлагания размер на санкцията пред Съда.
8. По отношение на ефикасността на санкцията е важно да се определи правилния размер, за да се гарантира нейния възпиращ ефект. Налагането на чисто символични санкции ще отнеме полезния ефект на този инструмент, който допълва процедурата за нарушение, и ще е в противоречие с крайната цел на тази процедура - гарантиране на цялостно прилагане на общностното право.
9. От бюджетна гледна точка, периодичната имуществена санкция и еднократната сума се анализират като „други приходи“ на Общността по смисъла на член 269 от Договора за създаване на ЕО и решението на Съвета относно системата на собствените ресурси.

A. ИНСТРУМЕНТЪТ ЕДНОКРАТНА СУМА

10. В съобщението си от 1996 г. Комисията счита, че „като взема предвид основната цел на цялата процедура за нарушение, която е възможно най-бързо постигане на съответствие ... периодичната имуществена санкция е най-подходящия инструмент“.

Комисията добавя, че „не се отказва от възможността да поиска налагането на санкция под формата на еднократна сума“. Оттогава обаче, практиката ѝ бе да изисква систематично, в исковете си по силата на член 228, налагането на периодични имуществени санкции, за които има решение на Съда, като потвърждава адекватността на инструмента периодична имуществена санкция.

- 10.1. Опитът обаче показва, че често се случва държавите-членки да осигуряват съответствие едва на по-късен етап, дори в последните моменти на процедурата по член 228.

При тези обстоятелства Комисията счита, че трябва да преразгледа въпроса с паричните санкции, предвидени в член 228. Действително, практиката ѝ, състояща се в това да предлага на Съда единствено заплащане на периодични имуществени санкции за неизпълнение на съдебно решение по силата на член 228, има за последици това, че късното привеждане в съответствие с нормите, преди това съдебно решение, не води до никаква санкция и следователно не е ефективно предотвратено.

Следователно фактът, че Комисията се ограничава до периодична имуществена санкция и не изисква заплащане на еднократна сума, може да означава, че след констатиране на неизпълнението на задълженията на една държава-членка от Съда, същата тази държава може безнаказано да остави това положение да продължи да съществува. Комисията обаче счита, че всяко продължително неизпълнение на решение на Съда на Европейските общности представлява само по себе си тежко нарушение на принципа на равенство и юридическа сигурност в една правова общност.

- 10.2. Решението на Съда на Европейските общности от 12 юли 2005 г., Комисията срещу Франция, потвърди, че двата вида парични санкции (периодична имуществена санкция и еднократна сума) могат да се кумулират за едно и също нарушение и за първи път извърши такова кумулиране.

- 10.3. В бъдеще, предвид казаното по-горе, Комисията ще изпраща исковете си до Съда на Европейските общности по силата на член 228, придружени с указание за

- периодична имуществена санкция за всеки ден закъснение след произнесено съдебно решение по смисъла на член 228, и
- заплащане на еднократна сума с цел санкциониране на продължаването на нарушението в периода между първото решение за неизпълнение и решението, произнесено по смисъла на член 228.

- 10.4. Еднаквото третиране на държавите-членки се гарантира най-добре от предложението за заплащане на еднократна сума и периодична имуществена

санкция, въз основа на предварително определен и обективен метод, който урежда кумулирането на предложените санкции. От 1996 г. насам практиката на Комисията и на Съда се управлява от този систематичен и обективен подход що се отнася до предложението и определянето на периодичните имуществени санкции по силата на член 228 ЕО и той е доказал своята ефикасност и безпристрастност. Логично, прилагането на санкция под формата на еднократна сума трябва да следва подобен подход.

- 10.5. От друга страна, в особени случаи, Комисията не изключва предложението за заплащане на една единствена еднократна сума⁷.
11. Логичното последствие от новия подход относно заплащането на еднократна сума е, че в случай на привеждане в съответствие с нормите от страна на държавата-членка след сезирането на Съда и преди произнасянето на съдебното решение по силата на член 228, Комисията вече няма да се оттегля от процедурата поради този единствен факт. Съдът на Европейските общности няма да може да взема решения за налагане на периодична имуществена санкция, тъй като тя е лишена от смисъл, в замяна на това той може да налага заплащане на еднократна сума, с която да санкционира продължителността на нарушението до момента на привеждане в съответствие с нормите, защото този аспект на споровете не се е обезсмислил. Комисията обаче ще следи да информира Съда незабавно за всяко осъществено привеждане в съответствие с нормите, независимо от етапа на съдебната процедура; тя ще прави същото и когато, в резултат на произнесено съдебно решение по смисъла на член 228, една държава-членка осигурява съответствие, в резултат на което задължението за заплащане на периодична имуществена санкция се прекратява.
12. Резултатът, който Комисията очаква от това изменение на системата на санкции е, че държавите-членки ще отстраняват нарушенията по-бързо и по този начин ще съществува тенденция за намаляване на броя на сезиранията на Съда на Европейските общности по силата на член 228.

Б. ПРИНЦИП НА ПРОПОРЦИОНАЛНОСТ

13. При неотдавнашната юриспруденция от принципа на пропорционалност бяха извлечени специфични последствия. По отношение на дело С-387/97 - *Комисията срещу Гърция* и дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания*, Съдът потвърди, че периодичната имуществена санкция трябва да бъде съобразена с обстоятелствата и да е пропорционална едновременно на констатираното нарушение и на способността на плащане на въпросната държава-членка⁸. Комисията разглежда внимателно, за всеки отделен случай, как най-добре да вземе предвид принципите

---

⁷ Този подход би могъл, например, да се окаже изключително подходящ в случаи на извършени повтарящи се нарушения или когато е сигурно, че една държава-членка вече е осъществила всички необходими мерки за изпълнение на решението, но неизбежно ще мине определено време преди да бъде постигнат необходимия резултат.

⁸ Вж. решението по дело С-387/97 – Комисията срещу Гърция, точка 90, и решението по дело С-278/01 – Комисията срещу Испания, точка 41.

докато уточнява системата от санкции, която предстои да предложи на Съда. Дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания* показва по-специално, че системата на санкции трябва, доколкото е уместно, да отчита предварително вероятността от промяна на обстоятелствата.

С оглед на това, от принципа на пропорционалност могат да бъдат извлечени четири последствия, съобразени с обстоятелствата, и по-точно от принципа на санкции:

- 13.1. Първо, в случаите, които водят до много вреди и когато тя счита, че съществуват лесно достъпни, ясни и обективни законови основи, позволяващи да се пристъпи към ясна оценка на тези вреди, без да се компрометира целта на процедурата по член 228, Комисията ще предлага ясно определена санкция за всяка вреда, без това до води до увеличаване на общия размер на предложените санкции спрямо предишната практика. Този подход означава, по-скоро, че общият размер на санкциите ще се намалява постепенно при изпълнението на части от съдебното решение от страна на държавата членка – т.е. вреда по вреда.
- 13.2. Второ, може да има случаи на нарушение като това, с което се характеризира дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания*, което се отнася до стандартите за качество на водите за къпане, определени с Директива 76/160/ЕИО, където, както бе отбелязано от Съда, „за държавите-членки е особено трудно да постигнат цялостно изпълнение на директивата“ и където „се предвижда държавата-членка, ответник по делото, да постигне значително увеличаване на степента на изпълнение на директивата, без да достига до цялостното ѝ изпълнение в краткосрочен план“. При тези обстоятелства, както заяви Съдът, „една санкция, която не отчита евентуалния напредък, постигнат от държавата-членка в процеса на изпълнение на нейните задължения, няма да е съобразена с обстоятелствата, нито пък ще е пропорционална на констатираното нарушение“⁹.

Също така, в някои случаи на нарушение, сравними с неизпълнение на Директива 76/160 – директива, характеризираща се с ясно задължение за „резултат“ – където съществува лесно изпълнима формула за пристъпване към математическа корекция на санкциите в зависимост от постигнатия напредък по отношение на съответствието, Комисията ще предложи такава формула на Съда. Освен това, тя ще разглежда за всеки отделен случай дали и при положителен отговор – до каква степен е обосновано да предложи подобен механизъм за адаптиране и лесно прилагане в другите случаи на нарушение.

- 13.3. Трето, дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания* и дело С-304/02 – *Комисията срещу Франция* показват, че може да се окаже необходимо референтният календар да бъде адаптиран съобразно специфичните обстоятелства с цел оценка на продължителността на несъответствието след второто съдебно решение и с цел определяне на срока за плащане на периодичната имуществена санкция¹⁰. Когато степента на съответствие може да бъде установена единствено на редовни интервали е уместно да се избягва ситуация, при която периодичните имуществени санкции ще продължат да се натрупват за периоди, през които в

⁹ Вж. точки 47 – 52 на решението по дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания*.

¹⁰ Вж. точки 43 – 46 на решението по дело С-278/01 – *Комисията срещу Испания* и точки 111 – 112 на решението по дело С-304/02 – *Комисията срещу Франция*.

действителност нарушението е било отстранено, но прекратяването на това нарушение не е било констатирано. Следователно, в споменатите случаи, успоредно с обичайното предлагане на ежедневни периодични имуществени санкции Комисията ще предложи прилагането на различен референтен календар като предвиди, например, периодичност от шест месеца или една година. Съответният референтен календар ще зависи от метода на проверка на съответствието в определеното законодателство.

13.4. Четвърто, при особени обстоятелства може да е основателно да се предвиди преустановяване на периодичната имуществена санкция. Например, в някои случаи на неправилно прилагане следва да се предвиди, че държавата-членка би могла да потвърди в някакъв момент, че са били взети всички необходими мерки. Тогава ще е необходимо определено време за Комисията да провери, в сътрудничество с държавата-членка, ефикасността на мерките¹¹. Освен това, в изключителни случаи, една държава-членка може вече да е взела всички необходими мерки за постигане на съответствие със съдебното решение, но неизбежно все още предстои да измине определено време преди да бъде постигнат търсения резултат. В подобни случаи, може да е полезно Съдът да определи, в решението си по смисъла на член 228, условията за преустановяване, включително възможността за Комисията да пристъпи към необходимите проверки, за да определи дали са изпълнени условията за начало и край на това преустановяване. Ако е целесъобразно, Комисията би могла да направи предложения на Съда за тази цел.

---

¹¹ Например, държава-членка, която е осъдена за това, че е позволила важен природен обект да бъде увреден вследствие на отводняване, може да извърши инфраструктурни работи с цел възстановяване на хидрологичните условия, необходими по отношение на екологията. Може да е необходим период за наблюдение, за да се определи дали тези инфраструктурни работи са успели да поправят нанесената вреда.

III. Определяне на размера на периодичната имуществена санкция

14. Периодичната имуществена санкция, която трябва да бъде платена от държавата-членка, е сума, изчислена по принцип за всеки ден закъснение - без да засяга друг референтен период в особени случаи (виж точка [13.3.] по-горе) – санкционираща неизпълнението на решение на Съда на Европейските общности, като се знае че периодичната имуществена санкция започва да тече от деня, в който обвинената държава-членка е била уведомена за второто решение на Съда, и продължава до момента, в който тя сложи край на нарушението.

Размерът на дневната периодична имуществена санкция се изчислява по следния начин:

- уеднаквената базисна фиксирана сума се умножава по коефициент за тежест и коефициент за продължителност;
- полученият резултат се умножава по определен фактор за всяка държава (фактор „n“), отчитащ едновременно способността за плащане на обвинената държава-членка и броя на гласовете, с които тя разполага в Съвета.

A. ОПРЕДЕЛЯНЕ НА УЕДНАКВЕНА БАЗИСНА ФИКСИРАНА СУМА

15. Уеднаквената базисна фиксирана сума се определя като базисен фиксиран размер, към който ще се прилагат мултипликативни коефициенти. Тя санкционира нарушаването на принципа на равенство и неизпълнението на решенията на Съда по отношение на всички дейности, свързани с член 228. По този начин бе определено, че:

- Комисията запазва голяма свобода на преценка относно прилагането на коефициента за тежест,
- размерът трябва да е разумен, за да е поносим за всички държави-членки,
- размерът, умножен по коефициента за тежест, трябва да е достатъчно висок, за да се поддържа достатъчен натиск върху обвинената държава-членка, независимо коя е тя.

Той е определен на сумата от **600** EUR на ден¹².

---

¹² Уеднаквената базисна фиксирана сума в размер на 500 EUR, публикувана през 1997 г., бе индексирана спрямо дефлатора на БВП и бе закръглена. На всеки три години Комисията ще адаптира тази базисна фиксирана сума спрямо инфлацията.

Б. ПРИЛАГАНЕ НА КОЕФИЦИЕНТА ЗА ТЕЖЕСТ

16. Нарушение, съответстващо на неизпълнение на съдебно решение, винаги се характеризира с определена тежест. Но за специфичните нужди - за определяне на размера на паричната санкция, Комисията ще вземе предвид и два параметъра, които са тясно свързани с основното нарушение, станало повод за неизпълненото съдебно решение, а именно *важността на общностните правила, които са предмет на нарушението и последствията от това нарушение за общите и частни интереси.*
- 16.1. За да оцени *важността на общностните разпоредби, които са предмет на нарушението*, Комисията ще вземе предвид както техния характер, така и техния обхват, независимо от мястото на нормата, за която е констатирано неизпълнение, в законодателната йерархия. По този начин, например, нарушаване на принципа на недискриминация винаги трябва да бъде считано за много тежко нарушение, независимо дали нарушението е в резултат на нарушаване на принципа, установен от самия договор или в резултат на нарушаване на същия този принцип, изложен в регламент или директива. Като цяло, посегателствата на основните права и четирите основни свободи, установени от договора, трябва да бъдат считани за тежки и да са предмет на парична санкция, съобразена с тази тежест.
- 16.2. Освен това, добре е да се вземе предвид, ако е целесъобразно, фактът, че решението на Съда, с което държавата-членка е пропуснала да се съобрази, попада в обхвата на постоянната съдебна практика (например, когато това съдебно решение, за което има констатирано неизпълнение, следва издадено вече съдебно решение в същия смисъл в преюдициално производство). Яснотата (или двусмисленият, или неясен характер) на нарушената норма може да бъде определящ елемент¹³.
- 16.3. В заключение, ако е целесъобразно, трябва да се вземе предвид обстоятелството, че държавата-членка, с цел постигане на съответствие със съдебното решение, е взела мерки, които тя счита за достатъчни и които Комисията счита за недостатъчни, което представлява различно положение от това, когато държава-членка не предприема никакви мерки. Действително, в последния случай почти няма съмнение, че държавата-членка е нарушила член 228, параграф 1. По същия начин, липсата на лоялно сътрудничество с Комисията по процедурата, предвидена в член 228,

---

¹³ Държавата-членка, която твърди противното по отношение на ясна норма или добре установена юриспруденция на Съда на Европейските общности, извършва по-тежко нарушение от това на друга държава-членка, която прилага неясна и сложна общностна норма, която никога не е била внасяна в Съда за тълкуване или оценка на валидността ѝ. Вж. в този аспект юриспруденцията на Съда относно отговорността на държавите-членки за нарушаване на общностното право, и по-специално решението на Съда от 26 март 1996 г. по дело C-392/93 „British Telecommunications“, Сборник 1996 г., стр. I-1631.

параграф 2, алинея първа, представлява отегчаващо обстоятелство¹⁴. За разлика от това, сред смекчаващите фактори, ако е целесъобразно, трябва да бъдат случаи когато съдебното решение, подлежащо на изпълнение, повдига реални въпроси с оглед на тълкуването му или когато съществуват вътрешни особени трудности за реализиране на неговото изпълнение в кратък период от време.

16.4. *Последиците от нарушенията за интересите от общ или частен характер* трябва да бъдат преценявани за всеки отделен случай. Като пример в това отношение могат да бъдат посочени следните елементи:

- загубата на собствени ресурси за Общността,
- отражението на нарушението върху функционирането на Общността,
- тежката или непоправима вреда, причинена на човешкото здраве или на околната среда,
- икономическата или неикономическа загуба, понесена от отделни лица и икономически субекти, включително в нематериален план, като развитие на човешката личност,
- финансовите измерения на нарушението,
- евентуалното финансово преимущество, което държавата-членка извлича от неспазването на решението на Съда,
- относителната важност на нарушението, отчитайки оборота или добавената стойност на съответния икономически сектор във въпросната държава-членка,
- броя на населението, засегнато от нарушението (тежестта на нарушението би могла да се счита за по-малка, ако нарушението не засяга въпросната държава-членка като цяло),
- отговорността на Общността към трети държави,
- фактът, че нарушението е изолирано или, че представлява случай на рецидив (например, повторно закъснение при транспонирането на директиви в определен сектор).

16.5. Впрочем, вземайки предвид *интересите на частните лица* за изчисляване на размера на санкцията, Комисията не цели да получи поправяне на вредите и щетите, понесени от жертвите на това нарушение, защото такова поправяне може да бъде получено чрез процедурите, предвидени пред националните съдилища. Като използва този параметър Комисията цели да вземе предвид последствията от нарушението за частните лица и икономическите субекти; например, последствията не са едни и същи, ако нарушението се отнася до конкретен случай на лошо прилагане (непризнаване на диплома) или липса на

---

¹⁴ Вж. точка 92 от заключенията на генералния адвокат Geelhoed по дело C-304/02, Комисията срещу Франция.

транспониране на директива за взаимно признаване на дипломите, което ще се отрази на интересите на цяла професионална категория.

16.6. Тежестта на нарушението влияе върху базисната фиксирана сума с коефициент, чиято минимална стойност е 1, а максимална 20.

В. ПРИЛАГАНЕ НА КОЕФИЦИЕНТА ЗА ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ

17. Що се отнася до изчисляването на периодичната имуществена санкция, продължителността, която се взема предвид е тази на нарушението от момента на първото решение на Съда до момента, в който Комисията решава да сезира Съда на Европейските общности. Тази продължителност ще бъде взета предвид под формата на мултипликационен коефициент на уеднаквената базисна фиксирана сума.

Продължителността на нарушението изменя базисната фиксирана сума с коефициент, чиято минимална стойност е 1, а максимална 3, и се изчислява на 0,10/месец, считано от момента на произнасяне на съдебното решение, издадено по смисъла на член 226¹⁵.

Съдът на Европейските общности потвърди, че продължителността на нарушението трябва да бъде взета предвид както за периодичната имуществена санкция, така и за еднократно платимата сума, съобразно присъщите функции на двата вида санкции¹⁶.

Г. ОТЧИТАНЕ НА СПОСОБНОСТТА ЗА ПЛАЩАНЕ НА ВЪПРОСНАТА ДЪРЖАВА-ЧЛЕНКА

18. Размерът на периодичната имуществена санкция трябва да има като последица санкция, която е едновременно пропорционална и възпираща.

Възпиращият ефект на санкцията има два аспекта. Санкцията трябва да бъде достатъчно голяма, за да накара:

- държавата-членка да реши да осигури съответствие с нормите и да спре нарушението (следователно тя трябва да е по-голяма от ползата, която държавата-членка извлича вследствие на нарушението),
- държавата-членка да се въздържа от какъвто и да е рецидив.

- 18.1. Възпиращият ефект се взема предвид чрез фактор „n“ – равен на средната геометрична стойност, основаваща се, от една страна, на brutния вътрешен продукт (БВП) на въпросната държава-членка и, от друга страна, на броя на гласовете ѝ в Съвета¹⁷. Констатира се, действително, че факторът „n“

¹⁵ Вж. точки 81, 102 и 108 от съдебното решение по дело С-304/02, Комисията срещу Франция.

¹⁶ Вж. точка 84 от съдебното решение по дело С-304/02, Комисията срещу Франция.

¹⁷ Тази средна стойност е изчислена по следния начин: Факторът „n“ е средна геометрична стойност, изчислена като корен квадратен от продукта на факторите, основаващи се на БВП на държавите-членки и на броя на гласовете им в Съвета. Той се получава от следната формула:

комбинираща способността на всяка държава да плаща — представена чрез нейния БВП — с броя на гласовете, с които тя разполага в Съвета. Формулата, която се получава в резултат на това, позволява разумно отклонение от [0,36 до 25,40] между различните държави-членки.

Този фактор „n“ е равен на:

Държава-членка	Специален фактор N
Белгия	5,81
Чешка република	3,17
Дания	3,70
Германия	25,40
Естония	0,58
Гърция	4,38
Испания	14,77
Франция	21,83
Ирландия	3,14
Италия	19,84
Кипър	0,70
Латвия	0,64
Литва	1,09
Люксембург	1,00
Унгария	3,01
Малта	0,36
Нидерландия	7,85
Австрия	4,84
Полша	7,22
Португалия	4,04
Словения	1,01
Словакия	1,45
Финландия	3,24
Швеция	5,28
Обединено кралство	21,99

$$\sqrt{\frac{БВП_n}{БВП_{Lux}} \times \frac{Гласове_n}{Гласове_{Lux}}}$$

където:

БВП_n = БВП на въпросната държава-членка в милиони еуро,

БВП_{Lux} = БВП на Люксембург,

Гласове_n = брой на гласовете, с които разполага държавата-членка в Съвета съгласно претеглянето, установено в член 205 от договора,

Гласове_{Lux} = брой на гласовете на Люксембург.

Изборът на Люксембург като база за изчислението няма никакво влияние върху относителното ниво на коефициентите за две определени държави-членки.

18.2. За да се изчисли размера на дневната периодична имуществена санкция, която трябва да бъде наложена на държава-членка, резултатът, получен чрез прилагане на коефициентите за тежест и продължителност към базисната фиксирана сума, се умножава по фактора „n“ (непроменлив) за въпросната държава-членка. Комисията, обаче, си запазва правото да адаптира този фактор, ако се получат значителни отклонения от действителното положение или ако настъпи промяна в претеглянето на гласовете в Съвета. Във всички случаи, предвидимото нарастване, пропорционално по-постоянно, на БВП на новите държави-членки, ще накара Комисията да адаптира фактора „n“ след три години.

Така определеният метод за изчисляване се свежда до следната обща формула:

$$A_j = (F_{ba} \times C_g \times C_d) \times n$$

където: A_j = дневна периодична имуществена санкция; F_{ba} = базисна фиксирана сума „периодична имуществена санкция“; C_g = коефициент за тежест; C_d = коефициент за продължителност; n = фактор, отчитащ платежоспособността на обвинената държава-членка.

IV. Определяне на размера на еднократната сума

19. За да се вземе предвид изцяло крайната, възпираща цел на заплащането на еднократна сума, както и принципите на пропорционалност и равностойно третиране, Комисията ще предложи на Съда метод, състоящ се
- от една страна, в определяне на минимална фиксирана еднократна сума, и
  - от друга страна, в начин на изчисляване, при който дневната сума се умножава по броя на дните, през които е извършвано нарушението и следователно в голяма степен аналогичен на този, който се използва за изчисляване на периодичната имуществена санкция; този начин на изчисляване ще се прилага, когато резултатът надвишава минималната еднократна сума.
20. При всяко сезиране на Съда по силата на член 228 ЕО, Комисията ще предлага *поне* фиксирана еднократна сума, определена за всяка държава-членка в зависимост от горепосочения фактор „n“, и това ще става независимо от резултата от изчислението, посочено в точки 21 – 24 по-долу.

Тази фиксирана минимална основа отразява принципа, че всеки случай на продължаващо неизпълнение на решение на Съда, от страна на държава-членка, представлява само по себе си, независимо от всяко отегчаващо обстоятелство, посегателство срещу принципа на равенство в една правова общност, което изисква реална санкция. Освен това, с фиксираната минимална основа се избягва предлагането на чисто символични суми, които биха били лишени от възпиращ характер и биха рискували по-скоро да уронят авторитета на решенията на Съда, отколкото да го укрепят.

Минималната еднократна сума е определена на:

	(фактор „n“)	(минимална еднократна сума ¹⁸)
Белгия	5,81	2.905.000
Чешка република	3,17	1.585.000
Дания	3,70	1.850.000
Германия	25,40	12.700.000
Естония	0,58	290.000
Гърция	4,38	2.190.000
Испания	14,77	7.385.000
Франция	21,83	10.915.000
Ирландия	3,14	1.570.000
Италия	19,84	9.920.000
Кипър	0,70	350.000
Латвия	0,64	320.000
Литва	1,09	545.000
Люксембург	1,00	500.000
Унгария	3,01	1.505.000
Малта	0,36	180.000
Нидерландия	7,85	3.925.000
Австрия	4,84	2.420.000
Полша	7,22	3.610.000
Португалия	4,04	2.020.000
Словения	1,01	505.000
Словакия	1,45	725.000
Финландия	3,24	1.620.000
Швеция	5,28	2.640.000
Обединено кралство	21,99	10.995.000

¹⁸ На всеки три години Комисията ще адаптира тази минимална еднократна сума спрямо инфлацията.

21. Впрочем, и при условие, че минималната еднократна сума е надвишена, Комисията ще предложи на Съда на Европейските общности да определи еднократна сума чрез умножаване на *дневната сума по броя на дните, през които е извършвано нарушението*, в периода между деня на произнасяне на издаденото съдебно решение по силата на член 226 и деня на отстраняване на нарушението или, при липса на привеждане в съответствие, деня на произнасяне на съдебното решение, издадено по силата на член 228.

Този начин на изчисляване не изглежда несъвместим със същността на понятието еднократна сума, стига в момента на налагане на тази санкция, т.е. в момента на издаване на съдебното решение, това изчисление да е възможно и следователно Съдът да може да се произнесе относно определена сума.

22. Целесъобразно е денят на първото съдебно решение да се посочи като *dies a quo*. Действително, от решението по дело С-304/02, Комисията срещу Франция следва, че за продължителност на нарушението, която трябва да се вземе предвид при определяне на санкциите, се счита тази, която започва да тече от датата на първото съдебно решение¹⁹. Впрочем, съгласно юриспруденцията, изпълнението на съдебно решение за неизпълнение трябва да „започне незабавно и да приключи във възможно най-кратки срокове“²⁰. Несъмнено, Комисията трябва да остави на държавата-членка достатъчен интервал от време, по-дълъг или по-кратък според случая, за постигане на изпълнение, преди да представи мотивирано становище по силата на член 228 ЕО, за да не се окаже в ситуация, в която Съдът да отхвърли по-късния ѝ иск²¹. Ако обаче е бил даден такъв разумен срок на държавата-членка и в края на този срок се окаже, че въпреки всичко не е постигнато изпълнение, трябва да се счита, че държавата-членка е нарушила задължението си да пристъпи към незабавно изпълнение на това съдебно решение и да го приключи възможно най-бързо, от момента на първото съдебно решение.

23. Начинът за изчисляване на *дневния размер* за определяне на еднократната сума, ще бъде в голяма степен аналогичен на този, който се прилага за определяне на периодичната имуществена санкция, а именно:

- умножаване на уеднаквената базисна фиксирана сума по коефициент за тежест;
- умножаване на получения резултат по непроменлив фактор за всяка от страните (факторът „n“), отчитайки едновременно и способността на обвинената държава-членка да плаща, и броят на гласовете, с които тя разполага в Съвета.

23.1. За изчисляване на еднократната сума, Комисията ще прилага същия коефициент на тежест и същия неизменен фактор „n“, като този, който се използва по отношение на периодичната имуществена санкция.

23.2. Въпреки това, плащането на еднократна сума ще започва от по-ниска базисна еднократна сума спрямо тази, която се прилага по отношение на периодичната

---

¹⁹ Вж. точки 81, 102 и 108 от съдебното решение по дело С-304/02, Комисията срещу Франция.

²⁰ Вж. точка 82 на посоченото по-горе решение по дело С-387/97, Комисията срещу Гърция, което цитира предишната юриспруденция.

²¹ Вж. точки 27 – 31 от посоченото по-горе решение по дело С-278/01, Комисията срещу Испания.

имуществена санкция. Действително, изглежда справедливо дневният размер на периодичната имуществена санкция да бъде по-голям от този на еднократната сума, тъй като поведението на държавата-членка, извършваща нарушението, става по-осъдително в момента на издаване на съдебното решение по силата на член 228, предвид това, че продължава нарушението, въпреки двете последователни решения на Съда на Европейските общности.

Базисната фиксирана сума за заплащане на еднократна сума се определя на сумата от 200 EUR²² на ден, които съответстват на една трета от базисната фиксирана сума за периодичната имуществена санкция.

- 23.3. За разлика от изчисляването на периодичната имуществена санкция, в случая не се прилага коефициент за продължителност, тъй като продължителността на нарушението вече е взета предвид при умножаването на дневната сума по броя на дните на неизпълнение.
24. Предвид казаното по-горе, така определеният метод за изчисляване на плащането на еднократна сума се свежда до следната обща формула:

$$S_f = F_{bsf} \times C_g \times n \times j_r$$

където:

S_f = еднократна сума; F_{bsf} = базисна фиксирана сума „еднократна сума“; C_g = коефициент за тежест; n = фактор, отчитащ способността на обвинената държава-членка да плаща; J_r = брой на дните, през които е извършвано нарушението.

V. Преходно правило

25. Комисията ще прилага правилата и критериите, изложени в настоящото съобщение, към всички решения за сезиране на Съда на Европейските общности съгласно член 228 ЕО, които ще вземе след 1 януари 2006 г.
26. Въпреки това, временно, в случаите на неизпълнение, което държавите-членки ще приведат в съответствие с нормите през 2006 г., Комисията ще продължи да се въздържа, съгласно съществуващата практика, да внася искове в Съда по силата на член 228 ЕО. Това ще позволи на държавите-членки да адаптират своевременно бъдещото си поведение към новата политика на Комисията.

---

²²

На всеки три години Комисията ще адаптира това еднократно плащане спрямо инфлацията.